

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1874/2021
07.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Зорана Хацића, Добриле Страјина и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., општина ..., чији је пуномоћник Тања Симоновић, адвокат из ..., против туженог „Grace Srbija“ а.д Ниш, чији је пуномоћник Марко Крстић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2153/2021 од 28.05.2021. године, у седници већа одржаној 07.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2153/2021 од 28.05.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 2153/2021 од 28.05.2021. године и пресуда Основног суда у Врању П1 162/20 од 09.02.2021. године, у ставу првом изреке под тачком Б) и у ставу другом изреке (погрешно наведено став 3.), тако што се **ОДБИЈА**, као неоснован, тужбени захтев за исплату разлике мање исплаћене накнаде по основу минулог рада за период од 01.03.2017. године до 23.11.2018. године, у појединачним месечним износима, са законском затезном каматом како је наведено у изреци првостепене пресуде, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом накнади трошкове првостепеног парничног поступка у износу од 30.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате и трошкове жалбеног и ревизијског поступка у износу од 48.312,00 динара, све у року од 8 дана од дана пријема отправке пресуде.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2153/2021 од 28.05.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врању П1 162/20 од 09.02.2021. године, у ставу првом изреке под

тачком Б) којим је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу, за период од 01.03.2017. године до 23.11.2018. године исплати разлику мање исплаћене накнаде по основу минулог рада у појединачним месечним износима, са законском затезном каматом као и у ставу другом (погрешно наведено став 3.) којим је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 68.484,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Имајући у виду различиту судску праксу у истој правној ситуацији изражену у пресудама Врховног касационог суда на које је ревидент указао, у погледу права запослених код туженог на исплату увећане зараде по основу минулог рада, Врховни касациони суд налази да су у конкретном случају испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП) да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, па је ради потребе уједначавања судске праксе донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испутујући побијану пресуду, у наведеном делу, у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу на неодређено време код „Трасе PZP“ д.о.о. Врање од 07.01.2015. године. У периоду пре заснивања радног односа код туженог био је у радном односу код Предузећа за путеве „Врање“ а.д. у стечају од 28.01.2008. године све до поступка отварања стечаја над овим предузећем. Решењем Привредног суда у Лесковцу Ст. 25/2012 од 29.03.2012. године, отворен је стечајни поступак над Предузећем за путеве „Врање“ а.д. Врање. У стечајном поступку наведено предузеће је продато туженом уговором о продаји од 23.12.2014. године, а тужени је дана 05.01.2015. године исплатио купопродајну цену и тиме постао власник над оснивачким капиталом, коју чини покретна и непокретна имовина са 100% удела у укупном капиталу друштва. Одредбом члана 8. наведеног уговора предвиђено је да купац куповином оснивачких права не постаје правни следбеник наведеног предузећа. Дана 05.01.2015. године, обустављен је стечајни поступак због продаје стечајног дужника, као правног лица, а поступак је настављен према стечајној маси, ради намирања стечајних поверилаца. Такође, стечајни управник је свим запосленима, па и тужиоцу, отказао уговор о раду 06.01.2015. године, сходно одредби члана 176. став 1. тачка 5. Закона о раду. Решењем Агенције за привредне регистре од 29.01.2015. године усвојена је регистрациона пријава промене података код Предузећа за путеве „Врање“ у стечају, са седиштем у Врању, тако што је уписано „Трасе PZP“ Врање д.о.о. Врање. Дана 02.08.2018. године, извршена је статусна промена припајања привредних друштава „Трасе PZP“ Врање д.о.о. и „Трасе PZP“ а.д. Ниш и промењено име у „Трасе Србија“ а.д. Ниш. Тужилац је са правним претходником туженог „Трасе PZP“ Врање д.о.о. Врање закључио уговор о раду на неодређено време

и засновао радни однос дана 07.01.2015. године. У овој правној ствари тужилац потражује увећану зараду по основу минулог рада у току трајања радног односа код туженог, а за период од 01.03.2017. године до 23.11.2018. године, позивајући се на одредбу члана 37. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, а на основу чланства ПЗП Врање и туженог у Удружењу „Путар“.

Нижестепени судови су усвојили тужбени захтев на име увећане зараде по основу минулог рада налазећи да у конкретном случају треба применити одредбу члана 37. став 1. тачка 5. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде („Службени гласник РС, бр. 3/2015, 14/2018), јер ова норма тужиоцу даје већа права и у сагласности је са одредбом члана 108. став 1. тачка 4. Закона о раду. Ово из разлога што након продаје стечајног дужника јесте дошло до промене оснивача тог друштва, јер је власничка и управљачка права стекао купац (тужени), али је стечајни дужник задржао свој правни субјективитет и статус правног лица, па произлази да је остварен и континуитет у чланству у Удружењу „Путар“ између ПЗП Врање код кога је тужилац био запослен и туженог код кога је тужилац засновао радни однос, те из ових разлога тужиоцу припада право на увећану зараду по основу времена проведеног на раду код послодавца (минули рад).

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом туженог указује да је закључак нижестепених суда заснован на погрешној примени материјалног права.

Наиме, одредбом члана 1. Закона о стечају („Службени гласник РС“ бр. 104/09 и 99/11), прописано је да се тим законом уређују услови и начин покретања и спровођења стечаја над правним лицима. Одредбом члана 132. став 1. истог Закона прописано је да по доношењу решења о банкрутству, стечајни управник започиње и спроводи продају целокупне имовине или дела имовине стечајног дужника. Одредбом члана 135. истог Закона прописано је да предмет продаје може бити стечајни дужник као правно лице, уз сагласност одбора поверилаца и уз претходно обавештење разлучних и заложних поверилаца у складу са чланом 133. став 2. тог закона, док је одредбом члана 136. став 1. истог Закона прописано да после продаје стечајног дужника као правног лица, стечајни поступак се у односу на стечајног дужника обуставља, а ставом 3. истог члана прописано је да новац добијен продајом стечајног дужника, као и имовина стечајног дужника из става 2. овог члана, улази у стечајну масу у односу на коју се стечајни поступак наставља.

С обзиром на наведене норме, у конкретном случају као меродаван пропис примењује се Закон о стечају. Није могуће применити одредбу члана 37. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, као ни члан 108. став 1. тачка 4. Закона о раду, у односу на потраживање тужиоца, с обзиром да је за остваривање овог права потребно да буду испуњени услови за исплату увећане зараде по основу минулог рада према одредбама Закона о раду на који се тужилац позива, а чија примена је у конкретном случају искључена. Ово из разлога што је последица продаје стечајног дужника као правног лица та да правно лице које је купац није правни следбеник стечајног дужника.

Правилно је и основано указивање ревизије да тужилац не може да заснива основаност свог тужбеног захтева на одредбама Закона о раду и Посебног колективног уговора из разлога које у свему прихвата и Врховни касациони суд, јер је стечајни дужник код кога је тужилац био у радном односу продат као правно лице у стечају. Из

ових разлога тужени свој правни субјективитет не изводи из правног субјективитета стечајног дужника, нити је свој статус стекао из правног статуса ранијег стечајног дужника, нити је настао било каквом статусном променом, тако да између субјекта у стечају и субјекта који је настао куповином, постоји јасна разлика.

Из наведених разлога, а применом члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Одлука садржана у ставу трећем изреке донета је применом члана 165. став 2. у вези чланова 153, 154. и 163. ЗПП. Туженом су досуђени трошкови првостепеног парничног поступка у укупном износу од 30.000,00 динара, и то за састав одговора на тужбу у износу од 6.000,00 динара, за приступ и заступање туженог од стране пуномоћника адвоката на два одржана рочишта у износу од по 7.500,00 динара (15.000,00 динара) и за приступ пуномоћника адвоката на два неодржана рочишта у износу од по 4.500,00 динара (9.000,00 динара). На досуђени износ трошкова првостепеног поступка туженом применом чл. 277. и 324. ЗОО припада законска затезна камата од извршности пресуде до исплате. Туженом припада и право на накнаду трошкова жалбеног и ревизијског поступка у укупном износу од 48.312,00 динара, и то за састав жалбе износ од 12.000,00 динара и састав ревизије износ од 18.000,00 динара, применом Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката, као и трошкови судских такси за жалбу и другостепену одлуку у износу од по 2.616,00 динара (5.232,00 динара), за ревизију у износу од 5.232,00 динара и за одлуку по ревизији у износу од 7.848,00 динара, према Таксној тарифи из Закона о судским таксама.

Тужиоцу не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу четвртом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**